

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ י"ד - חֲלָק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 416

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קכג

**כִּינּוֹן שֶׁהֵבִיט אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ וְחָקֵר וְהִבִּין וְחָקַק וְחָצַב וְצָרַף וְיָצַר
וְחָשַׁב וְעֲלָתָהּ בְּיָדוֹ, וְנִגְלָה עָלָיו אֲדוֹן הַכֹּל יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ לְעַד, וְקָרָא אֲבֵרָהֶם
אוֹהֲבֹו וְכָרַת בְּרִית לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם, וְהֶאֱמַן בְּה' וַיַּחֲשִׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה ...
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵלָה לוֹ אֶת סוּדוֹ.**

(ספר יצירה פ"ו משנה ח')

ד. אבל הרס"ג כתב, שאברהם אבינו עליו השלום הוציא רק את
העניינים שבספר יצירה בשכלו, אבל לא הוא כתבו בצורתו הנוכחית. וזה
לשוננו:

הַקְדָּמוֹנִים מְסֻרוֹ, כִּי סֵפֶר זֶה אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ חִבְרוּ ... וְאֵינָם אוֹמְרִים
שֶׁהוּא קִבַּע מְלוֹת הַסֵּפֶר הַזֶּה כְּכִי הַסֵּדֵר הַזֶּה, אֲלָא אוֹמְרִים שֶׁהוּא הוֹצִיא
אֶת הָעֵינְיָנִים הַלְלוּ בְּשִׁכְלוֹ ... וְלִמְדָם לְעַצְמוֹ וְלִמְדָם לְמִיחֲדִים שֶׁהָיוּ עִמּוֹ,
וְלֹא חִדְלוּ לְהִיּוֹת נִמְסָרִים בְּתוֹךְ אֲמַתְנֵנוּ בְּלִתֵּי כְּתוּבִים ... וְכֹאשֶׁר הָיָה הַזְּמַן
אֲשֶׁר נִתְקַבְּצוּ בּוֹ חֲכָמֵי הָאָמָה וְרִכְזוּ עֵינְיָי הַמְּשֻׁנָּה וְהַלְבִּישׁוּם מַלִּים
מִשְׁלָה וּקְבִיעוּם, עָשׂוּ ... עֵינְיָי סֵפֶר זֶה בְּדוּמָה לְכָךְ.

(פרוש הרס"ג לספר יצירה)

ה. יש המייחסים ספר זה לרבי עקיבא ששנה כן מפני הקבלה עד אברהם
אבינו עליו השלום.

(פרוש "קול יהודה" על הפזרי שם)

ו. ספר היצירה הוא מפרסם מאד, ושמו ותכנון נזכר בש"ס, במדרש,
בזהר ובספרי הראשונים והאחרונים. והרבה מגאוני קדמאי חברו עליו
פרושים, כגון רב האי גאון, הרס"ג, הראב"ד, דונש בן תמרים, שבתי דונולו,
יהודה בן ברזילי הבצרלוני, רבי יצחק סגי נהור, רבי עזריאל מגירונה, רבי
אלעזר מגרמניזא (בעל הרוקח), הרמב"ן, הגאון מוילנא, ועוד רבים.

ב) בכח ספר יצירה אפשר לברא אדם, בהמה חיה ועוף

א. אמר רבא, אי בעו צדיקי ברו עלמא, שניאמר (ישעיה נ"ט) כי עונותיכם
היו מבדילים (הא אם לא היו בהם עונות אין כאן הבדלה (בינים לבין ה'),

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

רש"י). ופרוש רש"י **רְבָא בְרָא גְבַרְא עַל יְדֵי סַפֵּר יְצִירָה**, שְׁלֵמָדוּ צְרוּף שָׁל שָׁם. (סנהדרין דף ס"ה ע"ב ובפרוש רש"י שם). וְעַיֵן עוֹד שָׁם בְּחֻדוּשֵׁי אֲגָדוֹת מֵהַרְשֵׁ"א, וּבִס' הַבְּהִיר סִימָן קצ"ו.

ב. **רְבִי חֲנִינָא וְרַב אוֹשְׁעִיא הוּוּ יְתָבִי כָּל מַעְלֵי שְׁבִתָּא וְעַסְקֵי בְּסַפֵּר יְצִירָה, וְאִיבְרִי לְהוּ עֲגָלָא תִילְתָּא וְאֲכָלִי לִיה.** ופרוש רש"י: וממילא אברו עגלא תילתא על ידי שהיו מצרפים אותיות השם שבהם נברא העולם, ואין כאן משום מכשפות, דמעשה הקדוש ברוך הוא הן על ידי שם קדשה שלו הוא. (סנהדרין שם ובפרוש רש"י). וְעַיֵן שָׁם בְּדָף ס"ו ע"ב, וְהַגִּירְסָא שָׁם הִיא: **עַסְקֵי בְּהִלְכוֹת יְצִירָה.**

ג. וְאֲנִי שְׁמַעְתִּי וְלֹא אֲבִין כְּנִנְתָּם ז"ל, דְּאִיךְ יַעֲלֶה עַל הַדְּעַת דְּגַבְרֵי רְבָא כִּי הֵנִי הוּוּ עַסְקֵי כָּל מַעְלֵי יוֹמֵי דְשְׁבִתָּא בְּמַעֲשֵׂה שְׂדִים, וְהֵיוּ נְהִימֵי וְאוֹכְלִין הַדְּבָר הַנַּעֲשֶׂה עַל יְדֵי שְׂדִים. וְתוּ דְבַסְפֵּר יְצִירָה הֵיוּ עוֹסְקִין, וּבִין שְׂיֵהִי פְרוּשׁ "סַפֵּר יְצִירָה" הַנִּמְצָא אֲצֻלְנוּ שֶׁהוּא מִיַּחַס לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ, אוֹ כְּפְרוּשׁ רִש"י ז"ל שֶׁהֵיוּ מְצַרְפִּים אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם וְכוּ'.

(שו"ת הרדב"ז ח"ג סימן ת"ב)

ד. אָמַר רְבִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה, זְכִיל אֲנָא נְסִיב קַרְנִין וְאַבְטִיחִין וְעֵבִיד לָן (עַל יְדֵי סַפֵּר יְצִירָה) אֵיילִין טְבִין [אֵילִים וְצַבִּיִּים] וְהִדְנִין (וְגַם הֵם בְּעַצְמָם) עֵבִידִין אֵיילִין טְבִין.

(ירושלמי סנהדרין פרק ז' הלכה י"ט)

ה. כְּתַב הַגָּאוֹן מוֹרְנוּ הַרְב רְבִי צְבִי ז"ל בְּתִשְׁבֻּבָה הַנְּזָכָר [בְּקִנְטָרְס צְוֹאֲרֵי שְׁלָל לְהַחִיד"א בְּהַפְטָרַת וְאַתְחַנּוּן, הַנְּזָכָרַת לְעֵיל מִיַּנְיָה] שֶׁזְּקֵנוּ מוֹרְנוּ הַרְב רְבִי אֵלִיהוּ ז"ל בְּרָא גְבַרְא עַל יְדֵי סַפֵּר יְצִירָה, עַיֵן שָׁם. וְרֵאִיתִי בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת בְּנוֹ בְּסַפֵּר שִׂאלַת יַעֲב"ץ (חֶלֶק ב' סִימָן פ"ב), שֶׁשָּׁמַע מֵהַרְב אֲבִיו ז"ל מֵה שְׂקָרָה בְּאוֹתוֹ הַנוֹצֵר עַל יְדֵי זְקֵנוּ הַגָּאוֹן רְבִי אֵלִיהוּ בְּעַל שֵׁם ז"ל, כִּי אַחַר שֶׁרָאָהוּ הוֹלֵךְ וְגָדֵל מְאֹד, נִתְיָרָא שְׁלֵא יַחְרִיב הָעוֹלָם, עַל כֵּן לָקַח וְנִתַּק מִמֶּנּוּ הַשֵּׁם שֶׁהִיָּה דְבוּק עֲדִין בְּמַצְחוֹ וְעַל יְדֵי כֶּף נִתְבַטַּל וְשָׁב לְעַפְרוֹ, אֲבָל הִזִּיקוּ וְעֲשֶׂה בּוֹ שְׂרִיטָה בְּפָנָיו בְּעוֹד שֶׁנִּתְעַסַּק בְּנִתְקַת הַשֵּׁם מִמֶּנּוּ בְּחֻזְקָה, עַיֵן שָׁם.

ומכה בכל האופנים ללכת. נמצא שכל מי שהוא בדרגה עליונה, הוא נושא את מי שנושא אותו. בא וראה, שהארון היה נושא את מי שנושא אותו. אף כאן החיות נושאות את האופנים.

ואם תאמר, כתוב כי רוח החיה באופנים - גם כן, זו חיה שהיא לצד זמין, לצד שמאל, ולצד הקדמי ולצד האחורי, וזוהי חיה, ואלו הן חיות.

כתוב (יחזקאל י) היא החיה אשר ראיתי פחת אלהי ישראל בנהר כפר. וזוהי חיה שמרבעת לארבעת צדדי העולם, וזוהי שעומדת בכסא לדמות האדם, ככתוב (שם א) ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. והכל לאותה דרגה עליונה קדושה נסתרת שנקראת אלהי ישראל.

וזה החיה שלמטה שעומדת פחת כל החיות העליונות הקדושות, משום שיש חיות עליונות אלו על אלו. הכסא שפחת אלהי ישראל זו הדמות של יעקב. והכסא שלמטה זו הדמות של דוד, היא המרבעת לארבעה צדדי העולם. ומשום כך רוח יוצאת מלמעלה ושופעת ונמשכת מדרגה לדרגה, עד שמכה בכל התחתונים שלמטה, ואותה רוח מנהיגה את הכל, ומתקין את תקונו הכל לתקן.

(באותו גון ממש יש תקון למעלה באתו) ובאותו גון ממש מתתקן למטה. מה כתוב למעלה? כי רוח החיה באופנים. וכתוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ללכו. מה כתוב למטה? ויקם משה את המשכן. במה? (למה) להיות הרוח של אותה הדרגה שלמטה באותה הדמות של הרוח העליונה, היא החיה אשר ראיתי פחת אלהי ישראל, וממחה הזו יוצאת רוח

דנשיב ובטש בכלהו אופנים, למהך. אשתכח, דכל מאן דאיהו בדרגא עלאה, איהו נטיל למאן דנטיל ליה. תא חזי, דארון איהו הוה נטיל למאן דנטיל ליה. אוף הכא, חיות, אינון נטלין לאופנים.

וא' תימא כי רוח החיה באופנים כתיב. הכי נמי, דא חיה, דאיהו לסטר ימינא, לסטר שמאלא, ולסטר קמא, ולסטר אחורא, ודא איהי חיה, ואלין אינון חיות.

כתוב (יחזקאל י) היא החיה אשר ראיתי פחת אלהי ישראל בנהר כפר, דא היא חיה דמרבע לארבע סטרין דעלמא. ודא איהי דקיימא כורסייא, לדיוקנא דאדם. כמה דכתיב, ועל דמות הכסא כמראה אדם עליו מלמעלה. וכלא להווא דרגא עלאה קדישא סתימאה, דאקרי אלהי ישראל.

ודא חיה דלתתא, דקיימא תחות פלהו חיוון עלאין קדישין. בגין דאית חיוון עלאין אלין על אלין. כורסייא דתחות אלהי ישראל, דא דיוקנא דייעקב. וכורסייא דלתתא, דא דיוקנא דדוד. איהי דמרבע לארבע סטרין דעלמא. ובגין כך רוחא נפיק מלעילא, ונגיד ואתמשך מדרגא לדרגא, עד דבטש בכלהו תתאי דלתתא, וההווא רוחא אנהיג לכלא, ואתקין תקונא דכלהו לאתקנא.

(ס"א כהווא גוונא ממש דאית תקונא לעילא כהווא וכו') ובההוא גוונא ממש, אתתקן לתתא. מה כתיב לעילא, כי רוח החיה באופנים. וכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ללכו. לתתא מה כתיב, ויקם משה את המשכן. במה. (ס"א למאי) למהו רוח דהווא דרגא דלתתא, בההוא דיוקנא דהווא רוח עלאה, היא החיה אשר ראיתי פחת אלהי ישראל, וממחי חיה נפקא

רוחא לְאַתְקְנָא כְּלָא. הָכִי נִמְי מִשָּׁה. הִיא הַחֲזִיה דְּיֵהב רִיחָא לְתַמָּא, לְאַתְקְנָא כְּלָא. בְּגִין כְּן כְּתִיב, וַיִּקָּם, וַיִּתֵּן, וַיִּשֶׁם. וּבְכֹלֵא שְׁוֵי רִיחָא, לְאַתְקְנָא כְּלָא.

לְהַתְקִין הַכֵּל. גַּם כְּן מִשָּׁה. הִיא הַחֲזִיה, שְׁנַתְנָה רִיחַ לְמַטָּה לְהַתְקִין הַכֵּל. מִשּׁוּם כְּן כְּתוּב, וַיִּקָּם, וַיִּתֵּן, וַיִּשֶׁם. וּבְכֹל שֵׁם רִיחַ לְהַתְקִין הַכֵּל.

תָּא חֲזִי, בְּקַדְמֵיתָא, בְּמִשְׁפָּנָא דְעֵבֵד מִשָּׁה, אִיהוּ אֲתֵקִין לִיה, בְּרִזָּא דְהֵוּא דְרָגָא עֲלָאָה דְאִיהוּ קַיִימָא בִּיה. בְּמַקְדָּשָׁא דְעֵבֵד שְׁלָמָה, אִיהוּ תִקִּין לִיה, בְּרִזָּא דְהֵוּא נְהָר דְנַפְיָק מִעֲדָן, דְאִיהוּ שְׁלָמָא דְבֵיתָא, וְאִיהוּ נִיחָא דְבֵיתָא. וְעַל דָּא בְרִזָּא דְמִשְׁפָּנָא, אִיהוּ קוּרְבָּא דְחִבִּיבוּתָא, בְּדִרְגָּא (ס"א בְּרִזָּא) דְגוּפָא, הֵוּא דְרָגָא דְמִשָּׁה, קַיִימָא בִּיה קוּרְבָּא דְחִבִּיבוּתָא, וְלֹא דְנִיחָא. פֵּד אֲתָא שְׁלָמָה, וְאַתְקִין מַקְדָּשָׁא, הֵוּא מַקְדָּשָׁא אֲתַתְּקִין, בְּרִזָּא דְחִבִּיבוּ דְנִיחָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּשְׁלָמָה, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' כב) הוּא יְהִיָּה אִישׁ מְנוּחָה.

בָּא וּרְאָה, בְּרִאשׁוֹנָה, בְּמִשְׁכָּן שְׁמִשָּׁה עֲשָׂה, הוּא הַתְקִין אוֹתוֹ בְּסוּד אוֹתָהּ דְרָגָה עֲלִיּוֹנָה שְׁהוּא עוֹמֵד בָּהּ. בְּמַקְדָּשׁ שְׁשָׁלְמָה עֲשָׂה, הוּא תִקֵּן אוֹתוֹ בְּסוּד אוֹתוֹ נְהָר שְׁוִיצָא מִעֲדָן, שְׁהוּא שְׁלוֹם הַבַּיִת וְהוּא מְנוּחַת הַבַּיִת. וְעַל כֵּן בְּסוּד הַמִּשְׁכָּן הוּא קִרְבַּת הַחִבִּיבוּת בְּדִרְגָּה (בְּסוּד) שֶׁל הַגּוּף, אוֹתָהּ הַדְרָגָה שֶׁל מִשָּׁה עוֹמֵדֶת בָּהּ קִרְבַּת הַחִבִּיבוּת, וְלֹא שֶׁל מְנוּחָה. כְּשֶׁבָּא שְׁלָמָה וְהַתְקִין אֶת הַמַּקְדָּשׁ, אוֹתוֹ הַמַּקְדָּשׁ הַתַּמְקִין בְּסוּד שֶׁל חִבִּיבוּת הַמְנוּחָה. וְלִכֵּן כְּתוּב בְּשְׁלָמָה, הוּא יְהִיָּה אִישׁ מְנוּחָה.

וּבְגִין כְּן, דָּא אֲתֵקִין בְּחַד דְרָגָא, וְדָא אֲתֵקִין בְּחַד דְרָגָא, דְיִוְקְנָא דְהָאִי בְּהָאִי, וְרִזָּא דָּא, (בְּרִאשִׁית לז) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף.

וּמִשּׁוּם כְּן, זֶה הַתְקִין בְּדִרְגָּה אַחַת, וְזֶה הַתְקִין בְּדִרְגָּה אַחַת, דְיִוְקְנָו שֶׁל זֶה בְּזֶה. וְסוּד זֶה - (בְּרִאשִׁית לז) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף. הַרְאִישִׁית שְׁהַתְחִיל מִשָּׁה לְהַתְקִין בְּמִקוּם הַזֶּה, שְׁהוּא צַד הַקְּדָשָׁה, הַקִּים קִימָה שֶׁל נְקֻדָּה שְׁעוֹמֵדֶת בְּאִמְצַע שְׁהִיתָה חֲשׂוּכָה וְשְׁקוּעָה בְּמִקוּמָה, וְלֹא נִרְאִית וְלֹא מְאִירָה כְּלָל. וְרִאשִׁית הַכֵּל הַקִּים אֶת הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת שְׁשִׁקְעָה בְּמִקוּמָה, וְאַחַר כְּן כָּל הַיָּתֵר, שְׁהוּא בְּנִינָה שֶׁל הַנְּקֻדָּה הַזֹּאת.

שִׁירוּתָא דְשְׂאָרֵי מִשָּׁה, לְאַתְקְנָא בְּהָאִי אֲתָר, דְאִיהוּ סְטְרָא דְקְדוּשָׁה אוּקִים קִימָה דְנְקוּדָה דְקַיִימָא בְּאִמְצַעֵיתָא, דְהִוָּה חֲשׂוּף וְשְׁקוּעַ בְּאַתְרֵיהּ, וְלֹא אֲתַחֲזִי, וְלֹא נְהִיר כְּלָל, וְשִׁירוּתָא דְכֹלֵא אוּקִים לָהּ לְהָאִי נְקוּדָה, דְאַשְׁתַּקְעַת בְּאַתְרָהּ. וּלְבַתֵּר לְכֹל אֲתָרָא, דְאִיהוּ בְּנִינָא דְהָאִי נְקוּדָה.

וְאִם נְקֻדָּה זוֹ לֹא הִיתָה מְתַמְקֶנֶת (מְרוּמָת) בְּרִאשׁוֹנָה, כָּל מַה שְׁהַתְפַּשֵּׁט מִמֶּנָּה לֹא יְכוּל הִיָּה לְהַתְמַקֵּן. וְכִיּוֹן שְׁנִקְדָּה זוֹ הוּקְמָה וּמְאִירָה, אִזּוּ כָּל שְׂאָר הַתְּקִין הָאֲחֵר הַתְּמַקֵּן, וְהַתְּשִׁיבָה בְּמִקוּמָה. וְעַל כֵּן, וַיִּקָּם מִשָּׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. (אוֹת) זוֹ נְקֻדָּה שְׁהִיתָה חֲשׂוּכָה וְשְׁקוּעָה בְּמִקוּמָה. וְאַחַר כְּן, וַיִּתֵּן אֶת אֲדָנָיו, אוֹתָם

וְאִם הָאִי נְקוּדָה לֹא אֲתַתְּקִין (נ"א אֲתֵקֵם) בְּקַדְמֵיתָא, כָּל מָאן דְאַתְפַּשֵּׁט מִנָּה, לֹא יְכִיל לְאַתְמַקְנָא. וְכִיּוֹן דְהָאִי נְקוּדָה אֲתַמְקַת וְאַתְנַהֲיִית, כְּדִין, כָּל שְׂאָר תְּקוּנָא אֲחֵרָא אֲתַתְּקִין, וְאַתְיִישְׁבַת בְּדוּכְתָהּ. וְעַל דָּא, וַיִּקָּם מִשָּׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. (אֵת) דָּא נְקוּדָה דְהָוָה חֲשׂוּכָא וְשְׁקוּעָא בְּאַתְרֵיהּ. וּלְבַתֵּר, וַיִּתֵּן אֶת

העמודים שהם מקאן ומקאן.
(משום שיש אדנים ויש אדנים) וכלם היו
מאה לחשבון, וכלם נחלקו
למקום, שכתוב מאת אדנים
למאת הפקר פקר לאדן.

ואלו האדנים הרי בארנו, אבל לא
כתוב בהם קימה, אלא ויתן,
נתינה, לשים עליהם מה שצריך,
משום שיש תחתינים ועליונים
רוכבים זה על זה. ועל פן כתוב
בהם נתינה.

באותה שעה שהנקה היו
הוקמה, נשקע הצד האחר ולא
נמחה כלל, שהרי אינו נמחה אלא
לאותו העתיד לבא שימחה מן
העולם, כמו שנתבאר, הוקם זה
ונשקע זה.

ויתן את אדניו, או התחיל
להתחזק הצד (הרחם) הנה של
קדשה, וכשנתנו אלו העמודים,
נשקעו כל אלו של הצד האחר
ונכנסו לנקב תהום רבה, משום
שעלה הצד הנה של הקדשה
העליונה, והוא חלקו להתעלות,
ואז נשקע הצד האחר, ונכנס
לאותו נקב של התהום.

ואמר שישאל חטאו
(בראשונה), לא יכול לשלט בעולם
יותר. ואחר כך אף כך חטאו,
והמשיכו אותו עליהם כמו
בראשונה, ומאותו יום לא היתה
עצה, אלא לתת חלק לאותו הצד
האחר בכל - בסוד הקרבנות
והנסכים והעולות. ובא ראה,
משום כך העולה נשרפת פלה
באש, להכניע את הצד הנה
ולמעלות את צד הקדשה, ומשום
כך, כשמשה הקים את המקום
הנה, נשקע המקום הנה.

בא וראה, ויקם משה - והו צד
הקדשה, ונשקע הצד האחר
הטמא. ויתן - לצד הקדשה הנה,

להאי סטרא דקדושה,

אדניו, אינון סמכין דאינון מקאן ומקאן. (בנין
דאית אדנים ואית אדנים) וכלהו הוו מאה לחשבנא,
וכלהו אתפלגו לאתרייהו, דכתיב, מאת
אדנים למאת הפקר פקר לאדן.

ואין אדנים (דף רמ"ב ע"ב) הא אוקימנא, אבל לא
כתיב בהו קימה, אלא ויתן, נתינה
לשוואה עליהו מה דאצטריך, בגין דאית
תתאין ועלאין, רכיבין דא על דא. ועל דא
כתיב בהו נתינה.

בהיא שעתא דהאי נקודה אתקמת,
אשתקעת סטרא אחרא. ולא
אתמחת פלל, דהא לא אתמחי, אלא לההוא
זמנא דאתי, דאתמחי מעלמא, כמה דאתמר,
אתקם דא ואשתקעת דא.

ויתן את אדניו, (שמות ז) פדין שארי לאתתקפא
האי סטרא (ד"א ריקא) דקדושה וכד
אתייהבו אלין סמכין, אשתקעו כלהו
דסטרא אחרא, ועאלו בנוקפא דתהומא רבא.
בגין דאסתלק האי סטרא דקדושה עלאה,
ואיהו חולקא לאסתלקא, וכדין האי סטרא
אחרא אשתקע, ועאל בההוא נוקפא
דתהומא.

ואמר דישאל חאבו, (בבבטימא) לא יכול
לשלטאה בעלמא יתיר. ולבתר אוף
הכי חאבו, ואמשיכו ליה עלייהו כקדמיתא.
ומההוא יומא, לא הוה עיטא, אלא למיהב
חולקא לההוא סטרא אחרא בכלא, ברזא
דקרבניו ונסכין ועלוון. ותא חזי בגין כך
עולה אתוקדא כלא באשא, לאכפויי האי
סטרא, ולאסתלקא סטרא דקדושה, ובגין כך
פד משה אוקים לאתר דא. אשתקע אתר דא.
הא חזי ויקם משה, האי סטרא דקדושה.
ואשתקע סטרא אחרא מסאבא. ויתן.

וְאִתְרַפֵּינָא הָאִי סִטְרָא אַחְרָא מְסֹאֲבָא. וַיֵּשֶׁם,
לְהָאִי סִטְרָא דְקְדוּשָׁה, וְאִתְרַפֵּינָא הָאִי סִטְרָא
אַחְרָא דְמְסֹאֲבָא. וּלְבַתֵּר אַהֲדַר וַיִּתֵּן אֶת
בְּרִיחֵיו.

וְלְבַתֵּר וַיִּקָּם. מָאִי טַעמָא. בְּגִין דִּיהָא שִׁירוּתָא
וְסִיּוּמָא בְּקִימָה, שְׁאָרֵי בְּקִימָה, וְסִיּוּם
בְּקִימָה. בְּגִין דְּבִכְלָא בְּעֵי קִימָה, שִׁירוּתָא
וְסִיּוּמָא. קִימָה בְּשִׁירוּתָא דְסִטְרָא אַחְרָא
אַתְרַפֵּי. וְדָא, אִיהוּ קִימָה לְסִטְרָא דְקְדוּשָׁה,
בְּגִין לְאִתְקִימָא וּלְאִסְתַּלְקָא לְעִילָא, לְמַהוּי
אַתְקִשְׁרוּתָא חֲדָא כְּדָקָא יָאוּת. בְּגִין דְּכָל זְמַנָּא
דְקְדוּשָׁה שְׁלֵטָא וְסִלְקָא, מְסֹאֲבוּ שְׁפִיל,
וּמָאִיף לְתַתָּא.

רִישָׁא דְנִקּוּדָה, דְקִימָא תַּחוּת דְרִגְיִן דִּי
בְּסִטְרָא אַחְרָא, אִיהוּ רִישׁ דְרִגָּא
דְלִבְר, רִישָׁא דְדְכוּרָא, וְקִימָא רְכִיב עַל חַד
גְּמֵל, אִיהוּ רִישָׁא לְבַר דְחַד עַרְבוּבָא דְחֻשְׁן
דְאַתְפְּשֵׁט.

דְכַר תְּנַנָּא נְפַקָא מְגוּ רּוּגְזָא תְּקִיף, אַתְפְּשֵׁט
הֵהוּא תְּנַנָּא, וְאִזִּיל רּוּגְזָא בְּתַר רּוּגְזָא,
דָּא עַל דָּא, וְדָא רְכִיב וְשְׁלִיט עַל דָּא, בְּחִיזּוּ
דְכַר וְנוֹקְבָא לְמַהוּי כְּלָא רּוּגְזָא תְּקִיף.

וְכַד שְׁאָרֵי תְּנַנָּא לְאַתְפְּשֵׁטָא, דְחִיק מְגוּ רּוּגְזָא
בְּדְחִיקוּ דְחַד נִקּוּדָה לְאַתְפְּשֵׁטָא, וּלְבַתֵּר
אַתְפְּשֵׁט תְּנַנָּא דְרוּגְזָא בְּעַקִּימוּ, פְּחַד חוּיָא
חַפִּים לְאַבְאָשָׁא.

רִישָׁא דְנְפַקָא לְאַתְפְּשֵׁטָא, אִיהוּ דְרִגָּא דְאִיהוּ
חֻשְׁן, סְלִיק וְנַחֲתִית, אִזִּיל וְשָׂאט, וְנַח
בְּדוּכַתִּיה, וְקִימָא דְרִגָּא לְאַתִּישְׁבָּא, מַהֵהוּא
תְּנַנָּא דְנְפִיק מְגוּ רּוּגְזָא, וְאִיהוּ צַל. צַלָּא, עַל
אַתֵּר אַחְרָא דְאַקְרִי מוּת. וְכַד מִתְחַבְרִין
תְּרוּוּיָהוּ כְּחֲדָא, אַקְרִי צַלְמוּת, וְהָא אוּקְיָמָנָא, תְּרִין דְרִגְיִן אִינּוּן
דְמִתְחַבְרָאן פְּחַדָּא.

וְנִרְפָּה הַצַּד הָאֲחֵר הַטֵּמָא. וַיֵּשֶׁם
- לְצַד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, וְנִכְנַע הַצַּד
הָאֲחֵר שֶׁל הַטֵּמָאָה. וְאַחֵר כֵּן,
וַיִּתֵּן אֶת בְּרִיחֵיו.

וְאַחֵר כֵּן וַיִּקָּם. מַה הַטֵּעַם? כִּדִּי
שְׂתַהֲיָה רְאִשִׁית וְסִיּוּם בְּקִימָה.
הַתְּחִיל בְּקִימָה וְסִיּוּם בְּקִימָה,
מִשׁוּם שֶׁבְּכָל צָרִיף קִימָה -
רְאִשִׁית וְסִיּוּם. קִימָה בְּהַתְּחִלָּה
שֶׁהַתְּרַפָּה הַצַּד הָאֲחֵר, וְזוּהִי
קִימָה לְצַד הַקְּדוּשָׁה, כִּדִּי לְהִתְקַים
וּלְעֲלוֹת לְמַעְלָה, לְהִיּוֹת
הַתְּקַשְׁרוֹת אַחַת כְּרֵאִי. מִשׁוּם
שֶׁכָּל זְמַן שֶׁקְּדוּשָׁה שׁוֹלֵט וְעוֹלָה,
הַטֵּמָאָה נִשְׁפָּלֶת וּמְנַמְכֶת לְמַטָּה.
רֵאשׁ הַנְּקֻדָּה שְׁעוֹמֶדֶת תַּחַת
דְּרִגּוֹת שֶׁבְּצַד הָאֲחֵר, הִיא רֵאשׁ
הַדְּרָגָה שֶׁלְּחוּץ, רֵאשׁ הַזֵּכֶר,
וְעוֹמֵד רוֹכֵב עַל גְּמֵל אֶחָד, הוּא
רֵאשׁ לְחוּץ שֶׁל עַרְבוּב אֶחָד שֶׁל
חֻשְׁן שְׂמֵתְפֹשֵׁט.

שֶׁבְּשִׁעֲשֵׁן יוֹצֵא מִתּוֹף רִגְזוּ הַקְּשָׁה,
מִתְפַּשֵּׁט אוֹתוֹ עֲשֵׂן, וְהוֹלֵךְ רִגְזוּ
אַחֵר רִגְזוּ, זֶה עַל זֶה, וְזֶה רוֹכֵב
וְשׁוֹלֵט עַל זֶה בְּמֵרָאָה שֶׁל זָכֵר
וְנִקְבָּה לְהִיּוֹת הַכֹּל רִגְזוּ קֶשֶׁה.
וּבְשִׂמְתוֹדִיר הָעֲשֵׂן לְהַתְּפֹשֵׁט,
דוֹחֵק מִתּוֹף הַרְגּוּ בְּדוּחֵק שֶׁל נִקְבָּה
אַחַת לְהַתְּפֹשֵׁט, וְאַחֵר כֵּן
מִתְפַּשֵּׁט עֲשֵׂן הַרְגּוּ בְּעַקִּימוּת,
כְּמוֹ נַחַשׁ אֶחָד חִכֵּם לְהִרְעֵ.

הָרֵאשׁ שֶׁמִּתְחִיל לְהַתְּפֹשֵׁט, הוּא
דְרָגָה חֻשׁוּכָה, עוֹלָה וַיּוֹרֵד, הוֹלֵךְ
וְשֵׁט וְנַח בְּמִקּוּמוֹ, עַד שְׁעוֹמֶדֶת
הַדְּרָגָה לְהִתִּישֵׁב מֵאוֹתוֹ הָעֲשֵׂן
שִׁיּוּצָא מִתּוֹף הַרְגּוּ, וְהוּא צַל. צַל
עַל מְקוֹם אַחֵר שֶׁנִּקְרָא מוּת.
וּבְשִׁשְׁנֵיהֶם מִתְחַבְרִים כְּאַחֵד,
נִקְרָא צַלְמוּת, וְהִרִי בְּאֶרְנֵי, שְׂתִי
דְרִגּוֹת הֵן שְׂמֵתְחַבְרוֹת כְּאַחֵד.

תְּרִין דְרִגְיִן אִינּוּן
דְמִתְחַבְרָאן פְּחַדָּא.

הַצֵּל הַזֶּה הוּא רֵאשִׁית שֶׁל הַנִּקְדָּה
הַפְּתוּחָה הַחִיצוֹנָה, חֲשֻׁכָה
שֶׁמְרַחֶקֶת מִהַנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה
שְׁעוֹמֶדֶת בְּאֲמָצֵעַ. וְזוּהִי נִקְדָּה
שֶׁלֹּא עוֹמֶדֶת וְלֹא נִרְשָׁמַת בְּגוֹנֵיהָ,
וּמִמֶּנָּה מִתְפַּשְׁטֶת הַתְּפֻשָּׁטוֹת
הַחוּצָה וְלִמְטָה, וְהִיא שׁוֹקֵצַת,
וְלֹא נִרְאִית וְלֹא נִרְשָׁמַת.

זו הַתְּפֻשָּׁטָה לְמִטָּה, לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, וְהַתְּפֻשָּׁטָה לְמִטָּה
לְתוֹף הַחֲשֻׁכָה כְּנֶגֶד אֶלֶף וּמֵאָה.
שְׁנֵי עֲמוּדִים נִחְקָקִים לְצַד זֶה
וְלְצַד זֶה, מִתְּפֻשָּׁטֵת הַחֲשֻׁכָה
לְתוֹף גִּזָּן שָׁחַר וְלֹא שָׁחַר, שֶׁהִרִי
אֵין לוֹ שׁוֹם צָבֵעַ שִׁיתְקַיֵּם בוֹ.
וּבְאוֹתָהּ הַתְּפֻשָּׁטוֹת עוֹמְדוֹת
הַחֲשֻׁכוֹת אוֹתָן שֶׁשָּׁמְשׁוּ בְּמִצְרַיִם,
שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת י) וְלֹא רָאוּ אִישׁ אֶת
אֱחָיו וְלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתָּיו
שְׁלֹשֶׁת יָמִים. וְכְתוּב וַיִּמַּשׁ חֲשָׁךְ.
הַתְּפֻשָּׁטוֹת הַזֹּאת מִתְּפֻשָּׁטֵת
בְּכִמָּה מִיָּמִים, מִשְׁנֵים אֶלּוּ תוֹף
אֶלּוּ. בְּתוֹף אוֹתָהּ הַתְּפֻשָּׁטוֹת יוֹצֵא
זֶהר אֶחָד שֶׁצָּבֹעַ בְּזָהָב, וְזֶהוּ זָהָב
אֶדָם. מִתְּפֻשָּׁט הַזֶּה הַזֶּה וּמִכֶּסֶה
אֶת הַחֲשָׁךְ שֶׁל הָרֶאֶשׁ, וְהוּא הַזָּהָב
שֶׁנִּכְלָל בוֹ הַחֲשָׁךְ.

הַחֲשָׁךְ הַזֶּה מִתְּפֻשָּׁט לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, וּמִתוֹף שְׁנֵי הַצְּדִידִים
הַלְלוּ יוֹצֵא גִזָּן אֶחָד שֶׁל כֶּסֶף שֶׁלֹּא
זוּהָר. מִתְּפֻשָּׁט הַגִּזָּן הַזֶּה שֶׁל
הַכֶּסֶף, וּמִכֶּסֶה אֶת הַחֲשָׁךְ, וְנִכְלָל
זֶה בְּזֶה וַיִּוֹרֵד לְמִטָּה.

מִתְּפֻשָּׁט הַחֲשָׁךְ, וְעוֹמְדוֹת שְׁתֵּי
חֲשֻׁכוֹת, שְׁעוֹמְדוֹת (שִׁיחֵיאוֹת)
בְּרֵאשׁ הַשָּׁחַר, וּמִשָּׁם מִתְּפֻשָּׁט
וַיִּוֹצֵא גִזָּן אֶחָד שֶׁל נְחֹשֶׁת. וּמִשָּׁם
מִתְּפֻשָּׁט לְמִטָּה אוֹתוֹ הַחֲשָׁךְ,
וְעוֹמֵד עֲמוּד, וַיִּוֹצֵא גִזָּן אֶחָד שָׁחַר
בְּמֵרָאָה שֶׁל בְּרָזֶל, וְהִכַּל בְּסוּד
הַחֲשֻׁכָה.

מִבֵּין שְׁנֵי הָעֲמוּדִים יוֹצֵא עֲמוּד
אֶחָד חֲשׂוֹף בְּחֲשֻׁכָה, וְכָל הַגְּוֹנִים
הַלְלוּ נְרָאִים בוֹ, וְזוּהִי הָעֲרֵלָה

הָאֵל צֶל, אִיהוּ שִׁירוּתָא דְנִקְוֵדָה תַּתְּאָה דְלִבְר,
חֲשׂוֹכָא דְמְרַחֶקָא מִנְקוּדָה קְדִישָׁא,
דְקִיִּימָא בְּאֲמָצֵעִיתָא. וְהִיא אִיהוּ נִקְוֵדָה, דְלֹא
קִיִּימָא, וְלֹא אֶתְרִשִׁימַת בְּגוֹוִנְהָא. וּמִיָּנָה
אֶתְפֻשָּׁט פְּשִׁיטו לְבַר וְלִתְתָא. וְאִיְהִי
אֶשְׁתְּקֵעַת וְלֹא אֶתְחִיזִיאַת, וְלֹא אֶתְרִשִׁימַת.

הָאֵל אֶתְפֻשָּׁט לְתַתָּא, לְיָמִינָא וְלִשְׂמָאלָא,
וְאֶתְפֻשָּׁט בְּאֲמָצֵעִיתָא, גּוֹ חֲשׂוֹף, קָבַל
אֶלֶף וּמֵאָה. תְּרִין סְמִכִין מִתְגַּלְפִּין לְסִטְרָא דָא,
וְלְסִטְרָא דָא, אֶתְפֻשָּׁט חֲשׂוֹכָא, בְּגוֹ גִזָּן אוֹכְס
וְלֹא אוֹכְס, דְהָא לִית לִיה גִּזָּן לְאֶתְקִיִּימָא בִּיה.
וּבְהִהוּא פְּשִׁיטו, קִיִּימִין חֲשׂוֹכִין אִינוּן
דְשָׁמְשׁוּ בְּמִצְרַיִם, דְכְּתִיב (שְׁמוֹת י) לֹא רָאוּ אִישׁ
אֶת אֱחָיו וְלֹא קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתָּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים.
וְכְּתִיב וַיִּמַּשׁ חֲשָׁךְ. (דף רמ"ג ע"א).

הָאֵל פְּשִׁיטו, אֶתְפֻשָּׁט בְּכִמָּה זִינִין, מְשַׁנֵּינִין
אֶלֶין גּוֹ אֶלֶין. גּוֹ הִהוּא פְּשִׁיטו, נִפְקָא
חַד זְהֵרָא דְאֶצְטָבַע בְּדֵהָבָא, וְדָא אִיהוּ דְהֵבָא
סוּמְקָא. אֶתְפֻשָּׁט הָאֵל זְהֵרָא, וְחָפִי חֲשׂוֹף
דְרִישָׁא, וְאִיהוּ דְהֵבָא, דְאֶתְפְּלִיל בִּיה חֲשׂוֹכָא.
הָאֵל חֲשׂוֹכָא אֶתְפֻשָּׁט לְיָמִינָא וְלִשְׂמָאלָא.
וּמִגּוֹ אֶלֶין תְּרִין סִטְרִין, נִפְקָא חַד גְּוֹוִנָא
דְכֶסֶף, דְלֹא זְהֵר. אֶתְפֻשָּׁט הָאֵל גִּזָּן דְכֶסֶף,
וְחָפִי חֲשׂוֹכָא, וְאֶתְפְּלִיל דָא בְּדָא, וְנִחִית
לְתַתָּא.

אֶתְפֻשָּׁט חֲשׂוֹכָא, וְקִיִּימִין תְּרִין חֲשׂוֹכִין, רִישׁ
אוֹכְמָא דְקִיִּימִין, (ד"א דְנִפְקִין) וּמִתְמָן
מִתְּפֻשָּׁט וְנִפִּיק חַד גִּזָּן דְנִחִישַׁת. וּמִתְמָן
אֶתְפֻשָּׁט לְתַתָּא, הִהוּא חֲשׂוֹף, וְקָאִים קִיִּימָא,
וְנִפִּיק חַד גִּזָּן אוֹכְס חִיזו דְפְרִזְלָא. וְכִלָּא
בְּרִזָּא דְחֲשׂוֹכָא.

מִבֵּין תְּרִין קִיִּימִין, נִפִּיק קִיִּימָא חַד, חֲשׂוֹף
בְּחֲשׂוֹכָא, וְכָל אֶלֶין גְּוֹוִנִין אֶתְחִזוּן בִּיה.

והאי איהו ערלה, דאנהיג דכר לנקה, לאזדווגא כחדא, למהוי חד.

הני קיימין, בז' דרגין רברבין (דברין) ידיעאן. דרגא קדמאה, איהו דרגא דקאים בסטרא דהאי חשוכא. דא חשוכא סלקא, גו טמירו דתננא דאשא, האי כליל בגוון תננא, ובגוון אשא, ובגוון אוכם. אלין תלת גוונים, מתפרשן לכמה סטרין, לאתעקמא בעקמי עלמא.

גוון תננא האי, נחתא לעלמא, ואעיל לכמה סטרין, ודא אתפשט בעלמא, ואסטי לרוחי בני נשא ברגיו, לאסטאה ארתייהו, ולאמתקפא ברוגזייהו. ועל דא כתיב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר דא דכורא. ולא תשתחוה לאל נכר דא נוקבא. האי איהו רוגזא דשלטא ואתקף בעלמא, ועאל בגו בני נשא, ואתקיף לון לאבאשא.

גוון אשא, האי גוונא נחתא לעלמא, ועאל לכמה סטרין, לאבאשא, לקטלא, ולאושדא דמין, ולקפחא לבני נשא. ועל דא כתיב, (משלי א) אם יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם. בגין דאית אושדי דמין למגנא, וקטלי למגנא. ואית דאושדי דמין וקטלי בקרבא, והאי מסטרא דדכורא והאי מסטרא דנוקבא. סטרא דדכורא אושדי דמין למגנא, פדקאמרן. סטרא דנוקבא, לאגחא קרבין, ולאמתקטלא אלין באלין, וכל קרבין וקטולין אלין באלין, מההוא סטרא דנוקבא קא אתיין.

גוון אוכם, האי גוונא נחתא לעלמא, ונחתא לאתמנאה על כל פצועין, ומחזיין,

ותפיסו דגופין, וצליבו, וחניקו, לאבאשא תדיר לבני נשא. אלין תלת

שמנהיגה זכר לנקה להזדוג כאחד ולהיות אחד.

העמודים הללו ידועים בשבע דרגות גדולות (זכרים), הדרגה הראשונה היא הדרגה שעומדת בצד של החשכה הזו. זו החשכה עולה תוף הסתרה של העשן של האש, זה כלול בגוון של עשן, ובגוון של אש, ובגוון שחר. שלשת הגונים הללו נפרדים לכמה צדדים, להתעקם בעקמי העולם. גוון העשן הזה יורד לעולם ונכנס לכמה צדדים, וזה מתפשט בעולם, ומסית את רוחות האנשים לרגז, להסטות את דרכיהם ולהתחזק ברגזם. ועל זה כתוב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר - זה הזכר. ולא תשתחוה לאל נכר - זו הנקבה. זהו הרגז ששולט ומתחזק בעולם ונכנס לתוף בני האדם ומחזק אותם להרע.

גוון האש, הגוון הזה יורד לעולם, ונכנס לכמה צדדים להרע, להרג, ולשפך דמים ולקפח בני אדם, ועל זה כתוב, (משלי א) אם יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם. משום שיש שופכי דמים לחנם והורגים לחנם. ויש שופכי דמים והורגים בקרב, וזה מצד הזכר וזה מצד הנקבה. צד הזכר שופך דמים לחנם, כמו שאמרנו. צד הנקבה, כדי לערף קרבות ולהרג אלה באלה, וכל הקרבות וההרג של אלה באלה באים מאותו צד של הנקבה.

גוון שחר, גוון זה יורד לעולם ויורד להתמנות על כל הפצועים והמפכים, ותפסי גוף, וצלובים וחניקים, להרע תמיד לבני אדם. שלשת הגונים הללו נפרדים

ותפיסו דגופין, וצליבו, וחניקו, לאבאשא תדיר לבני נשא. אלין תלת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

